Via Tertia

Slovenský Syndikát

Sextus Ianuarius

Obsah

Úvod

V tomto pamflete sa dozviete akým spôsobom chce nadčlovek štrukturovať štát. Slovensko je na rozcestí.

Buď bude stagnovať a jeho demokratický režim stojaci na apatii jednotlivca ho vženie do záhuby a do náruče globalizmu.

Alebo sa pohneme vpred a zanecháme demokraciu za sebou ako ďalší medzikrok vo vývoji ľudskej spoločnosti.

Nastal čas pre nadčloveka a jeho režim. Demokracie sa rozpadajú zvnútra a tak nastala doba zmien.

Slovensko sa musí taktiež zmeniť a tu vám prezentujeme model, aký podľa nás zaručí Slovenskému národu slobodu, spravodlivosť a stabilitu akú si po stáročiach útlaku zasluhuje.

Tak poďte s nami na cestu praktickej aplikácie neotrepaného svetonázoru a jeho implikácií pre spoločnosť.

Toto je Slovenský Syndikát!

Samospráva

Samospráva našej krajiny bude nanovo rozčlenená. Toto členenie má v čo najväčšej miere zodpovedať historickým, etnickým a geografickým danostiam krajiny.

Pritom má vzniknúť 75 Oblastí. Tieto oblasti majú byť vo veľkej miere svojbytné v rozhodovaní o svojom špecifickom smerovaní.

Každá Oblasť má mať vlastné Oblastné mesto, kde bude sídliť jeho administratíva vo forme Predstavenstva.

Oblasť s číselným označením 75 má zároveň byť aj hlavným mestom. To znamená zjednotenie všetkých obcí v danej oblasti do jedného správneho celku.

Orgány nadradenej štátnej správy majú všetky sídliť v tejto 75. Oblasti.

V Oblastiach sa okrem Oblastného mesta nerozlišuje medzi mestami a obcami, čo znamená faktické zrovnoprávnenie usadlostí nezávisle na ich veľkosti.

V každej oblasti je vedúcou osobou volený Predstavený, ktorý si utvára poradný orgán predstavenstva v maximálnom počte 12 poradcov.

Samotný úrad predstavenstva má fungovať ako administratívny podklad pre prácu predstaveného. To znamená likvidáciu všetkých pracovných pozícií, ktoré sú v dôsledku tejto zmeny prebytočné.

Predstavený je volený z obyvateľov Oblasti. Obyvateľ, ktorý nie je trvalým pobytom usídlený v Oblasti minimálne 5 rokov nemôže v tejto Oblasti byť uznaný ako kandidát na Predstaveného. Kandidát musí tiež byť členom politickej strany, alebo politického hnutia.

Ďalšími podmienkami sú právna a morálna bezúhonnosť ako aj vek v rozmedzí 21-65 rokov.

Každý kandidát smie kandidovať a byť zvolený maximálne počas dvoch funkčných období po sebe. Funkčné obdobie Predstaveného je o trvaní 8 rokov. Následne sa mu na tri funkčné obdobia uzatvára možnosť kandidatúry.

Predstaveného môžu obyvatelia v Oblasti prostredníctvom ľudového hlasovania kedykoľvek odvolať. Taktiež ostáva trestnoprávne zodpovedný za všetku svoju činnosť.

Predstavený riadi všetko dianie v Oblasti. Jeho úlohou je starostlivosť o chod Oblasti, ako aj jej zveľaďovanie a zlepšovanie podmienok v nej.

Stanovuje oblastné dane, ich výšku a rozsah. Ustanovuje na základe odporúčaní obcí starostov. Taktiež ustanovuje oblastného sudcu, respektíve potvrdzuje funkciu aktuálneho oblastného sudcu. Zároveň nesie aj absolútnu a úplnú zodpovednosť za zdary a nezdary Oblasti počas svojho funkčného obdobia.

Obce v Oblasti sa uchádzajú o finančné zdroje na svoje fungovanie u oblastného predstavenstva, ktoré ich prideľuje po dôkladnom zvážení požiadavkov obcí.

Obce na základe miestnych volieb určujú odporúčaných kandidátov na starostov. Konečné slovo však má Predstavený, ktorý starostu dosádza na základe týchto odporúčaní.

Kandidát na starostu musí byť právne a morálne bezúhonný, musí prebývať trvalo v obci kandidatúry počas minimálne piatich rokov ku dňu odovzdania kandidatúry. Taktiež musí byť vo vekovom rozhraní 21-65 rokov.

Funkčné obdobia starostov sa zhodujú dĺžkou s funkčným obdobím Predstaveného, pričom môžu neobmedzený počet krát kandidovať. Starostov môžu obce kedykoľvek odvolať a požiadať o ustanovenie nového starostu. Odvolaný starosta už viac nesmie kandidovať na funkciu starostu.

Za chod obce nesie starosta plnú zodpovednosť, pričom však starostlivosť o činnosť môže delegovať na maximálne šiestich asistentov.

Hlavné mesto obsiaha 75. Oblasť. Jej Predstavený je zároveň aj starostom Hlavného mesta. Všetky obce v tejto oblasti sú zlúčené do spoločného mesta pod správou predstaveného.

Hlavné mesto sa musí nachádzať v mieste, ktoré je z hľadiska historického, vojensko-taktického a geografického preň najvhodnejšie.

Do orgánov samosprávy môžu byť volení nielen občania štátu ale aj každý Asimil. Rovnako majú Asimili aj volebné právo v samosprávnych oblastiach.

Samospráva je podriadená štátnej správe, čo znamená, že nariadenia a ustanovenia orgánov štátnej správy musia všetky oblasti plniť.

Môžu však apelovať na nesúlad nariadení so spoločenskou zmluvou a v prípade preukázania, sa zbaviť povinnosti tieto nariadenia aplikovať.

Zákonodarný orgán

Jediným a výlučným zákonodarným orgánom štátu je Rada ľudu. Tvorí a schvaľuje zákony štátu v súlade so spoločenskou zmluvou.

Bežné zákony sú schvaľované spravidla v dvojkolovom procese. Počas prvého počutia môžu Radní vyjadriť svoj prvotný postoj, pripomienky a obavy voči uvádzanému návrhu. V druhom počutí, ktoré sa spravidla koná o mesiac neskôr, sa o návrhu definitívne rozhoduje.

Pri oboch počutiach sa o návrhu hlasuje. Ak pri prvom počutí nemá návrh aspoň 30% podporu, nemôže prejsť do druhého počutia. V druhom počutí musí návrh získať jednoduchú nadpolovičnú väčšinu Radných, aby bol schválený.

Ak zákon už pri prvom počutí získa viac ako 80% podporu Radných, prechádza automaticky na podpis gubernátorovi a druhé počutie sa nekoná.

Ak sa má meniť zákon zo spoločenskej zmluvy musí jeho schváleniu predchádzať celoštátne ľudové hlasovanie. Na základe tohto hlasovania musí potom Rada ľudu vypracovať a schváliť zákon.

V Rade ľudu zasadá 75 Radných, ktorí sú volení z občanov a ktorých volia výlučne občania. Jeden radný je vysielaný za každú Oblasť štátu.

Každý Radný je vyberaný občanmi v Oblasti, za ktorú kandiduje. Musí byť vo veku 21-60 rokov. Musí trvalo prebývať

v Oblasti, za ktorú kandiduje, počas obdobia minimálne päť rokov v čase odovzdávania kandidatúry.

Každý Radný musí byť členom uznanej politickej strany. Každá politická strana smie stavať v každej oblasti maximálne 2 kandidátov a musia postaviť kandidátov minimálne v 4 z oblastí, aby boli pripustené k volebnému procesu.

Radnými sa stávajú kandidáti, ktorí získali najvyšší počet hlasov vo svojich oblastiach. Voľba radných je povinná pre všetkých občanov.

Ak je Radný zo svojej pozície odvolaný, alebo sa jeho politická strana rozpadne, nahrádza ho druhý úspešný kandidát v poradí, nezávisle na straníckom tričku. Ten potom dokončuje volebné obdobie. To isté platí aj pri ostatných možných dôvodoch ako napríklad rezignácia, úmrtie, či dlhodobá práceneschopnosť.

Radní sú aj po svojej voľbe plne trestnoprávne zodpovední.

Radní napĺňajú úlohy Rady ľudu ako jej funkcionári. K tomuto účelu sa minimálne raz mesačne schádzajú po obdobie jedného týždňa a zvyšok čas sú povinní venovať vypracovávaniu návrhov spadajúcich do kompetencií Rady ľudu.

Výkonné orgány

Najvyšším predstaviteľom štátu a jeho hlavným výkonným orgánom je Gubernátor. Ten je volený na obdobie neurčité, t.j. do dosiahnutia dôchodkového veku, výlučne občanmi štátu. Tí ho taktiež ako jediní môžu kedykoľvek na základe celoštátneho hlasovania odvolať.

Aj Rada ľudu môže Gubernátorovi vysloviť odôvodnenú nedôveru a v prípade štvorpätinovej väčšiny iniciovať jeho odvolávanie, ktoré sa vykoná prostredníctvom celoštátneho hlasovania.

Kandidát na Gubernátora musí byť právne a morálne bezúhonný a jeho vek sa musí pohybovať medzi 30-60 rokmi.

Gubernátor nesmie byť členom žiadnej politickej frakcie ani vo forme politickej strany ani vo forme politického hnutia. Toto musí byť faktom počas minimálne desiatich rokov ku dňu odovzdania kandidatúry.

Voľba Gubernátora je dvojkolová, pričom do druhého kola postupujú traja najúspešnejší kandidáti prvého kola. Zvolený je následne kandidát s najvyšším počtom odovzdaných hlasov.

Voľba je dobrovoľná a pre jej platnosť musí účasť v každom kole presiahnuť 50%. Ak sa tak nestane ustanovuje Rada ľudu zástupcu, ktorý bude vo funkcii až do zvolenia legitímneho gubernátora, pričom opätovné voľby gubernátora sa v takom prípade konajú vždy na rok od posledných.

Gubernátor v prvom rade potvrdzuje a svojim podpisom uvádza v platnosť zákony schválené Radou ľudu. Na potvrdenie každého schváleného zákona má čas maximálne do troch týždňov od skončenia rokovacieho týždňa v danom mesiaci.

Ak zákon neschváli musí ho so zdôvodnením zaslať na opätovnú revíziu do Rady ľudu. Po revízii je však povinný zákon schváliť. Rada ľudu je pritom povinná zapracovať do nového návrhu aspoň štvrtinu pripomienok Gubernátora.

Gubernátor má tiež právomoc prostredníctvom absolútneho veta pozastaviť schvaľovanie akéhokoľvek zákona na maximálne tri roky. Veto môže využiť maximálne 6 krát za každý rok funkcie, pričom je toto právo z roka na rok neprenosné.

Výnimku tvoria zákony týkajúce sa spoločenskej zmluvy, ktoré môže zastaviť vetom len jediný raz na obdobie 3 rokov, pričom právo na toto Veto môže využiť len raz za 5 rokov funkcie.

Gubernátor ostáva plne trestnoprávne zodpovedný, ako každý občan štátu.

Okrem toho Gubernátor vyberá spomedzi volených Radných aj 6 Zastupiteľov do Štátnych zastupiteľstiev.

Udeľovanie rôznych vyznamenaní, menovanie profesorov a ďalšie reprezentatívne funkcie, ktoré má súčasný prezident, ostávajú zachované.

Úlohou Zastupiteľstiev je kontrola napĺňania nariadení a zákonov Rady ľudu v Oblastiach. Taktiež môžu Rade ľudu

predkladať pripomienky, na základe ktorých Radní majú možnosť vypracovávať návrhy.

Jeden Zastupiteľ stojí na čele každého zastupiteľstva. Zastupiteľstiev je teda zodpovedajúco 6.

Zastupiteľstvo pre bezpečnosť: Pod jeho kompetenciu má spadať činnosť všetkých ozbrojených, aj neozbrojených bezpečnostných zložiek.

Zastupiteľstvo pre vzdelanie a výskum: všetok civilný a vojenský výskum, ako aj verejné školstvo, spadajú pod toto zastupiteľstvo.

Zastupiteľstvo pre spoločenské zabezpečenie: fungovanie zdravotného a starobného poistenia, poistenia pri strate zamestnania a v prípade rodičovstva; to všetko spadá pod toto zastupiteľstvo.

Zastupiteľstvo pre zahraničie: Údržba a zlepšovanie existujúcich a budovanie nových diplomatických stykov so zahraničím.

Zastupiteľstvo pre financie: má na starosti rozpočet krajiny a má vo svojich rukách aj ústrednú banku a s ňou spojené peňažné aktivity štátu.

Súdne orgány

Súdne orgány musia podľa svojej činnosti byť rozčlenené do viacerých vrstiev.

Prvoradým cieľom každého sporu má byť jeho rozriešenie bez priameho zapojenia súdov. Preto je prvou úrovňou riešenia sporov mimosúdna dohoda.

V tejto situácii ešte nie sú zapojené súdy, ale výlučne právnici oboch strán sporu. Oni majú za úlohu urovnanie sporu ku spokojnosti oboch strán, snažia sa o mediáciu medzi sporiacimi sa stranami.

Ak zlyhá cesta mimosúdnej dohody je podaná žiadosť na oblastný súd o rozriešenie sporu. Zodpovedným je vždy ten Oblastný súd, ktorý sa nachádza v Oblasti bydliska žalujúcej strany sporu.

Oblastný súd rieši všetky spory s výnimkou sporov o spoločenskej zmluve štátu. Každému oblastnému súdu predsedá oblastný sudca, ktorý má pod svojim riadením 12 sudcov. Týchto menuje z kandidátov hlásiacich sa na uvoľnené pozície.

Oblastného sudcu ustanovuje Predstavený oblasti. V čase svojej kandidatúry musí mať sudca za sebou minimálne 10 rokov súdnej praxe a vek 40 rokov. Musí byť morálne a právne bezúhonný.

Oblastný sudca menuje sudcov len ak sa uvoľní sudcovská pozícia, nemôže sudcov ľubovoľne vymeniť, môže tak učiniť len na žiadosť miestneho ľudového hlasovania.

Keď dosádza Oblastný sudca nového sudcu vo svojej Oblasti, tento kandidát musí byť právne a morálne bezúhonný a v minimálnom veku 30 rokov. Súdna prax sa nevyžaduje avšak musí mať aspoň 6 rokov právnej praxe.

Ak sporiace sa strany nesúhlasia s rozsudkom Oblastného súdu, môžu sa ešte obrátiť na centrálny Štátny súd. Jeho rozsudok je však platný a nemenný. Ani táto inštancia nesmie riešiť otázky týkajúce sa spoločenskej zmluvy.

Štátnemu súdu predsedá Hlavný sudca, ktorého vyberajú spomedzi seba oblastní sudcovia jednoduchou nadpolovičnou väčšinou.

Aj tento sudca si deleguje svojich sudcov do úradu. Vyberá ich z kandidátov, ktorí spĺňajú rovnaké podmienky aké musia spĺňať oblastní sudcovia.

Ústavný súd je zvláštnou súdnou inštanciou. Venuje sa výlučne sporom okolo spoločenskej zmluvy štátu a sporom, ktoré nespadajú pod niektorý z platných zákonov a teda nemohli byť rozsúdené oblastnými a štátnym súdom.

Ústavný súd kontroluje aj činnosť zákonodarného,výkonných a ostatných súdnych orgánov. Predsedá mu Najvyšší sudca. Je volený spomedzi všetkých sudcov. Ustanovuje ho Gubernátor a voľbu schvaľujú oblastní sudcovia.

Maximálna dĺžka funkcie každého sudcu je obmedzená výškou dôchodkového veku, čiže 65 rokov.

Súdne orgány sú financované fixnými položkami vo forme percentáže zo štátneho rozpočtu.

Trh právnikov a ostatných nesúdnych častí výkonu spravodlivosti, musí byť nanovo regulovaný, aby nemohli právnici za svoju činnosť žiadať premrštené ceny.

Pre zvýšenie iniciatívy právnikov konať v záujme svojich klientov v prípade prehry súdneho sporu nesú časť nákladov tohto sporu.

Politický život

Nakoľko občania formujú politický život v krajine a z nich vychádza všetka legitimita štátu a spoločenskej zmluvy, musia mať adekvátne prostriedky pre svoju účasť na moci.

V prvom rade tieto prostriedky spočívajú v niekoľkých nástrojoch. Tie sú k dispozícii všetkým aktívnym občanom. Ako všetko v štáte, aj politická aktivita musí byť v istej miere regulovaná, inak nastáva zbytočný chaos.

Ak sa chcú občania účastniť na politickom živote, je teda najvhodnejšie ak sú súčasťou politických hnutí a strán. Samostatná politická agitácia je nežiadúca a vytvára nepotrebný chaos a rozbroje.

Politickej moci sa môžu občania okrem samozrejmosti volebného práva, účastniť prostredníctvom organizácie politických hnutí a strán, ale aj pomocou petičnej činnosti, či miestnych a štátnych ľudových hlasovaní.

Hnutie môže založiť ktorýkoľvek občan, alebo skupina občanov, ktorí ku dňu založenia dosiahli minimálny vek 21 rokov a počet zakladajúcich členov činí aspoň 36 jedincov. Taktiež potrebujú minimálne 10.000 petičných podpisov podporujúcich ideály tohto potenciálneho hnutia.

Okrem týchto formálnych podmienok, musí hnutie predložiť aj agitačný program, to jest ciele a ideály, ktoré chce hnutie presadiť v krajine. Ak aj hnutie splní ostatné podmienky, nemôže byť registrované, ak sú prítomné prílišné prieniky v programe s už jestvujúcimi hnutiami a stranami.

Ak je všetko v poriadku, hnutie je registrované a môže reálne rozbehnúť svoju činnosť. Do možnej činnosti hnutia spadajú okrem iného agitácia na zviditeľnenie, verbovanie členov, výkon a sponzorovanie prospešných podujatí v regiónoch. Každoročne musí preukazovať, že naďalej spĺňa podmienky registrácie, inak stráca svoju legitimitu a je rozpustené.

Ak chce niekto založiť politickú stranu, predpokladom je existencia registrovaného politického hnutia. Na založenie politickej strany je potrebné minimum 300 stálych členov.

Musí predložiť politický program. Ten prechádza obdobným schvaľovacím procesom, ako pred ním agitačný program. Prihliada sa pri ňom aj na rozdiely medzi agitačným programom hnutia a predloženým politickým programom.

Ak sú rozdiely medzi agitačným programom a politickým programom priveľké, nemá strana nárok na registráciu. Každoročne musí preukazovať, že naďalej spĺňa podmienky registrácie, inak stráca svoju legitimitu a je rozpustená.

Žiadne politické zoskupenie nesmie mať nárok na financovanie zo štátneho rozpočtu. Svoje aktivity musí financovať výlučne z vlastných zdrojov, ktoré je však povinné transparentne uvádzať každý štvrťrok.

Vlastnými zdrojmi sa rozumejú napríklad pravidelné členské príspevky (výšku si určujú strany nezávisle); jednorazové, aj pravidelné dary od súkromných osôb (do maximálnej výšky priemerného mesačného platu v krajine, raz mesačne); jednorazové dary od podnikateľských subjektov (do maximálnej výšky trojnásobku priemerného mesačného platu

v krajine); predaj vlastných straníckych produktov zodpovedajúco označených ako straníckych.

Vyhlásiť petíciu môže každý jednotlivec, ak jeho petíciu zastreší aspoň jedno hnutie, či politická strana. Taktiež môže petíciu vyhlásiť každé hnutie, alebo politická strana.

Petície sa vyhlasujú okrem iného za účelom určenia potreby ľudového hlasovania, alebo na vyslovenie nedôvery volenej politickej elite, či ako požiadavok ľudu o zmenu spoločenskej zmluvy.

Petície môžu mať rôznu dôležitosť. V jednom prípade môžeme hovoriť o petíciách pre miestne ľudové hlasovanie. Také petície musia na svoju platnosť zozbierať 5% podpisov, v závislosti od počtu občanov v dotknutej oblasti.

Pre vyhlásenie celoštátnych ľudových hlasovaní je potrebných minimálne 500.000 podpisov. Tieto podpisy sa musia vyzbierať v priebehu dvoch rokov od vyhlásenia petície.

Petície, ktorých účelom je len vytváranie spoločenského tlaku na zákonodarný, či iné orgány, nepotrebujú spĺňať žiadnu konkrétnu hranicu, je však odporúčaním, aby mali čo najvyššiu podporu pri ich odovzdaní do roka od začatia takejto petície.

Platné petície môžu byť odovzdané papierovou formou, alebo elektronicky pričom prechádzajú procesom overovania pravosti všetkých uvedených podpisov. V prípade fiktívnych podpisov hrozí odovzdávateľovi vysoká finančná sankcia a v prípade opakovania aj úplný zákaz činnosti.

Následkom každej platnej petície je vyhlásenie ľudového hlasovania do troch mesiacov od ukončenia overovania platnosti podpisov.

Respektíve ak nejde o vyhlásenie ľudového hlasovania, je jej následkom doručenie adresátovi a z jeho strany zváženie požiadavkov petície. Z nátlakovej petície však nevzniká povinnosť ju uposlúchnuť.

Všetky ľudové hlasovania sú povinné; pod hrozbou vysokých finančných sankcií a pri opakovanom previnení, aj obvinení z ohrozovania stability štátu s hrozbou vedenia.

Pri každom hlasovaní smie byť preberaná len jediná jednoznačne formulovaná otázka. Na každú otázku musí byť okrem pozitívnej a negatívnej odpovede možná aj odpoveď nerozhodná. Ľudové hlasovania jestvujú v dvoch formách: celoštátne a regionálne.

Celoštátne hlasovania sa týkajú vždy otázok, ktoré vplývajú na celý ľud, alebo majú závažný dopad na celé územie štátu.

Regionálne hlasovania sa týkajú regionálnych otázok. V celoštátnom hlasovaní sú povinní hlasovať všetci oprávnení občania a v regionálnom oprávnení občania, žijúci v dotknutej oblasti.

Ľud

Ľud v štáte tvoria tri skupiny obyvateľstva. Tieto sú vo väčšej či menšej miere lojálne štátu a jeho existencii. Preto sa aj musí líšiť miera ich zapojenia do rozhodovacích procesov v štáte.

Občianstvo je rezervované pre príslušníkov štátotvorného národa po kultúrnej, genetickej a jazykovej stránke.

Štatút občana však môže získať aj Asimil spĺňajúci požadované kritériá kultúrneho a jazykového prijatia ako aj európskej etnicity.

Občan môže kandidovať na všetky verejné funkcie, a zúčastňuje sa všetkých volebných procesoch v krajine.

Môže sa tiež zúčastňovať aktívne na utváraní politického života v krajine.

Občan požíva všetky štátom zaručované práva, ale aj s nimi spojené povinnosti bez výnimok.

Asimil je prisťahovalec európskej etnicity. Môže sa zúčastňovať na voľbe Predstavených.

Môže pri splnení podmienok kultúrnej a jazykovej asimilácie, ale aj právnej bezúhonnosti po dobu 5 rokov, získať štatút občana.

Asimil požíva všetky práva zaručované štátom, s výnimkou práva vlastniť nehnuteľný majetok, či pôdu. Spadá pod hosťovské právo, ktoré je podstatne prísnejšie nastavené, než právo určené občanom.

Hostia taktiež spadajú pod zvlášť ustanovené hosťovské právo, ktoré podstatne prísnejšie trestá akékoľvek prečiny.

Nesmú sa zúčastňovať politického života a nemajú nárok na štátne spoločenské zabezpečenie akejkoľvek formy. Taktiež nesmú vlastniť nehnuteľný majetok.

Ak ostanú po obdobie 10 rokov právne bezúhonní, majú stabilnú prácu a nemajú výpadky na daniach, môžu získať štatút asimilov. Nakoľko však nie sú európskej etnicity, nemôžu nikdy získať štatút občanov.

Bezpečnosť

Ozbrojené zložky štátu tvoria vojsko a polícia. Prvým prítomným na mieste akéhokoľvek ohrozenia bezpečia a zdravia občanov štátu, je však samotný občan.

Je preto potrebné, aby bol občan schopný sa efektívne brániť. Nielen v záujme stability štátu, ale aj ako ďalší ochranný mechanizmus. Ochranný mechanizmus pred svojvoľným správaním zo strany štátu.

Zabráni sa tak vzniku situácie, aká vládne v krajinách, ktoré svojmu obyvateľstvu nevytvárajú aktívne možnosti pre získanie schopnosti adekvátne reagovať na krízové situácie.

Ozbrojenú ochranu preto v štáte musia tvoriť tri rôzne zložky, alebo úrovne ochrany. Rovnaká ochrana s tromi úrovňami platí aj pre civilnú ochranu.

Stále vojsko musí byť vždy profesionálne cvičené na najvyššej úrovni a čo najoddanejšie ochrane a obrane výsostného územia štátu, pred akýmkoľvek vonkajším a vnútorným nepriateľom.

Do kompetencií stáleho vojska má patriť výlučná právomoc obrany hraníc a zabraňovaniu vnikania akýchkoľvek škodlivých živlov, či už nelegálneho tovaru, alebo nelegálne vstupujúcich jednotlivcov do krajiny.

V prípade potreby majú za účelom zastavenia takéhoto prečinu smieť bez varovania strieľať za účelom znehybnenia, nie však zabitia.

V prípade opätovania útoku zo strany prekračovateľa, alebo prvotného impulzu k násiliu, prichádzajúcemu od prekračovateľa, smie reagovať príslušník stáleho vojska okamžitým odvetným krokom, za účelom konečnej fyzickej likvidácie útočníka.

Stále vojsko musí rozmermi zodpovedať veľkosti krajiny, v prípade našej má byť o rozsahu 100 000 mužov v aktívnej službe a dvakrát toľko mužov v zálohách.

Výzbrojou musí zodpovedať potrebám ochrany vlastnej krajiny a regiónu a technicky musí byť vybavené taktiež príslušne a podľa možnosti tak, aby nezáviselo na vonkajších činiteľoch pre svoje efektívne fungovanie.

Táto druhá úroveň obrany krajiny a ľudu, má byť tvorená primárne z mužov, ktorí sú v záložných silách vojska.

Ich kompetenciou je zabezpečovanie poriadku v oblastiach, kde je fungovanie policajného zboru nepostačujúce, ale aj akcia v prípade neschopnosti stáleho vojska okamžite reagovať na prekvapujúce ohrozenie, počnúc ozbrojeným útokom na región, v ktorom žijú a pracujú, končiac humanitárnou katastrofou.

Domobrana má byť prvou reakčnou silou v prípade akéhokoľvek ohrozenia bezpečnosti a poriadku v krajine. Majú mať vlastnú organizačnú štruktúru, ktorá smie byť vypojená len v prípade, keď prevezme velenie stále vojsko. V takom prípade platí organizačná štruktúra stáleho vojska.

Organizovaná domobrana má byť udržiavaná na určitom štandarde výcviku a bojaschopnosti, avšak za svoje vyzbrojenie zodpovedá každý jednotlivec v nej samostatne.

Domobrana má byť organizovaná miestne a vstúpiť do nej majú mať možnosť aj civilisti po absolvovaní samostatného výcviku, ak neboli prijatí do regulárneho vojenského výcviku.

V takom prípade sa jedná o stopercentných dobrovoľníkov a tí majú mať možnosť byť cvičení špecificky na potreby svojho regiónu pôvodu, či bydliska.

Policajný zbor má byť jedinou inštitúciou štátu, na obranu integrity krajiny. Jeho účelom je starostlivosť o bezpečnosť a poriadok vo vnútrozemí krajiny, počas obdobia mieru ako aj počas obdobia vojny.

V oboch prípadoch sa aplikujú dve sady právnych predpisov. Každý jeden príslušník policajného zboru musí byť týchto predpisov znalý do tej miery, aby vedel posúdiť, či je predpoklad, že niektorá činnosť civilistu je protiprávna, alebo nie. Následné určenie skutočnej viny, či neviny musí pripadať výlučne súdom krajiny.

Ak policajný príslušník určí predpoklad protiprávneho konania jednotlivca, môže tohto zadržať, v prípade odmietnutia aj za použitia donucovacích prostriedkov.

Príslušníci policajného zboru však musia spadať pod veľmi prísnu právnu kontrolu, ktorú má vykonávať inštitúcia, ktorá je súčasťou súdnictva a nie bezpečnosti. Je nutné udržiavať prísny dohľad nad všetkými bezpečnostnými zložkami a preto

s výnimkou domobrany majú spadať pod sprísnený dohľad spomínanej nezávislej inštitúcie.

Policajný zbor musí mať adekvátny výcvik, aby bol schopný vykonávať dohľad nad poriadkom a bezpečnosťou vo vnútrozemí krajiny. Taktiež musí byť adekvátne vyzbrojený a financovaný.

Nesmie však byť útočiskom pre skrachovaných jednotlivcov neschopných akejkoľvek civilnej budovateľskej činnosti. Výberové konania do policajného zboru musia podliehať sprísneným pravidlám a požiadavkom na inteligenciu aj fyzickú pripravenosť vo všetkých aspektoch. To isté platí aj pre domobranu a stále vojsko.

Civilné obyvateľstvo v dnešnej dobe nie je schopné reagovať ani na jednoznačné neprávo vo svojom okolí, adekvátnymi prostriedkami sebaobrany.

Príliš sa musí spoliehať na štátnu pomoc a to je neprijateľné, pretože štát tak získava monopol nielen na násilie, ale spolu s ním aj na výkon práva.

Tento stav je nutné zmeniť, inak sa môže lákadlo takejto moci stať zdrojom útlaku občanov. Preto je potrebné vytvoriť právny rámec umožňujúci civilistom, centrálnym a jednotným spôsobom, získať potrebné povolenia na držanie zbraní a použitie znehybňujúcich prostriedkov na ľuďoch páchajúcich neprávo.

K tomu potrebuje štát jednotnú sieť zvláštnych streleckých a bojových škôl, ktoré budú poskytovať aj kurzy sebaobranných techník bez použitia strelnej zbrane.

Po absolvovaní takejto školy a prísneho testovania má jednotlivec získať nárok držať a nosiť zbraň skrytým aj otvoreným spôsobom. To má platiť počas obdobia 3 rokov, po ktorých je potrebné toto povolenie obnoviť opätovnými psychologickými testami.

Keď môže človek získať vodičský preukaz, mal by mať rovnakú možnosť získať zbrojné povolenia a preukazy. Pretože auto sa od zbrane nelíši ničím, ak je v nevycvičených rukách. Len štát, ktorý sa obáva hnevu svojich subjektov, ich odzbrojí a zneškodní.

Zložky civilnej ochrany majú veľké medzery vo svojom fungovaní, hlavne v dôsledku masívneho zanedbania ich financovania. Tento stav je neprijateľný a považujeme za nutné, aby rovnako ako má byť financovaná vojenská ochrana, musela byť financovaná aj ochrana civilná.

Druhou časťou je chýbajúca znalosť civilného obyvateľstva o potrebných opatreniach v prípade niektorých menších a stredných nehôd a katastrof, ale aj ich prevencii. Mnohokrát jediným dôvodom, prečo majú katastrofy a nehody obete na životoch, je neznalosť prítomných civilistov a s ňou spojená neschopnosť adekvátne reagovať.

Aby sa toto zmenilo je potrebné organizovať pravidelné branné aktivity už v školskom veku, ktoré majú pravidelne obnovovať a prehlbovať znalosti a vnímanie zodpovednosti za okolie, za účelom zvýšenia akcieschopnosti civilného obyvateľstva v prípade ohrozenia jeho bezpečnosti akoukoľvek katastrofou.

Štát týmto získa dvojaký efekt. Na jednej strane podporí fyzickú činnosť jednotlivcov a zároveň ich pripraví a vytvorí schopnosť adekvátne reagovať na krízové situácie.

Spoločenské zabezpečenie

Pod pojmom spoločenské zabezpečenie rozumieme tri druhy poistenia organizovaného štátom. Pritom je nutné, aby mal jednotlivec možnosť sa nechať vyňať zo systému a môcť riešiť svoje poistenie súkromne na voľnom trhu.

Z toho dôvodu majú byť zavedené opatrenia vedúce k likvidácii monopolného postavenia niekoľkých veľkých poisťovní a vytvorenie konkurenčného prostredia v ktorom si bude mať zákazník možnosť skutočne vyberať.

Okrem tejto regulácie však musí byť dohoda ponechaná medzi zákazníkom a poisťovňou.

Štandardne však každý občan a asimil je poistený v štátnej poisťovni, ktorá má za úlohu v prvom rade preplácať potrebné peniaze a kontrolovať len, či nejde o pokus o podvod. Táto poisťovňa má na starosti všetky tri druhy poistenia a vyplácania peňazí z nich ich prijímateľom.

Týmito poisteniami sú poistenie v nezamestnanosti, zdravotné poistenie a dôchodkové poistenie. Kto chce má mať možnosť sa prípadne pripoistiť aj dodatočne k štátnemu poisteniu, alebo výlučne súkromnou formou. Celkom ako chce.

Náš štát má pochopenie pre stratu zamestnania a preto v prípade takejto straty má človek na 1 rok od nahlásenia straty zamestnania nárok na príspevok vo výške platu jeho posledného zamestnania, s výnimkou tých, ktorí ešte len vstúpili na pracovný trh, ktorí majú mať 1 rok nárok na dávku vo výške priemernej mzdy v krajine.

Avšak po uplynutí tejto doby je človek považovaný za nezamestnateľného a stráca akékoľvek nároky na spoločenské zabezpečenie akéhokoľvek druhu, nakoľko sa uchýlil do úlohy parazita.

Výnimku majú tvoriť tí nezamestnaní, ktorí sa rozhodnú s uplynutím spomínaného roka zvýšiť svoje šance na nájdenie práce, prostredníctvom získania doplňujúceho vzdelania, pre potreby pracovného trhu.

Tým má byť príspevok predĺžený za každý rok štúdia, pri predpoklade dosiahnutia určitých výsledkov v predošlom roku, s logickou výnimkou prvého roku vzdelávania. Ak však ani rok po dosiahnutí dodatočného vzdelania nie je schopný takýto človek nájsť prácu, či sám začať podnikať, stíha ho rovnaký osud ako nezamestnateľného občana.

Druhou výnimkou majú byť matky, respektíve otcovia, ktorí sa rozhodli ostať doma a starať sa o zdravý rast svojich detí. Tí sú počítaní, akoby svoje zamestnanie neboli opustili a teda majú pri návrate na pracovný trh jeden rok právo na príspevok, ako každý nezamestnaný.

Štandardne po dosiahnutí veku 65 rokov, bez rozdielu v pohlaviach, má dostať každý dôchodca po najbližších 10 rokov paušálny nemeniteľný dôchodok vo výške 85% z aktuálnej priemernej mzdy v krajine.

Ak sa darí krajine a pracujúcemu potomstvu, bude sa dariť aj dôchodcovi, čo má zvýšiť aj iniciatívu podieľať sa na zlepšovaní pomerov jednotlivcov v krajine, nakoľko vlastná budúcnosť od tohto faktoru silno závisí.

Jednotlivci tak nezávisle od svojho príjmu v aktívnom živote, dostanú od štátu rovnakú sumu, nakoľko pred štátom a pred zákonom si máme byť všetci rovní.

Kto však mal tú možnosť a prezieravosť, má sa môcť zabezpečiť aj súkromne, dodatočne k štátnemu dôchodku.

Po uplynutí 10 rokov štátneho dôchodku, jednotlivcovi už nebude ďalej vyplácaný. To je okrem iného dôsledkom zvyšujúceho sa množstva dôchodcov a nedostatku pracujúcich. Samozrejme, kto sa zabezpečí v súkromnom sektore dodatočne, ten sa môže spoľahnúť na tento zdroj, po uplynutí štátneho dôchodku.

Štandardne je štátny dôchodok určený len na 10 rokov. Ak však človek splodí a vychová 2 deti v ich vývoju priaznivých podmienkach, alebo adoptuje a vychová 2 deti vo vývoju priaznivých podmienkach, tomu má byť poskytnutý štátny dôchodok dosmrtne.

Štát musí mať zriadenú jedinú poisťovňu, ktorej účelom má byť preplácanie akýchkoľvek zdravotných úkonov potrebný pre ozdravenie pacienta. Jedine v prípadoch dôvodného podozrenia na podvod, môže táto poisťovňa odmietnuť vyplatiť potrebné finančné zdroje.

Súčasne so zavedením jednej štátnej poisťovne, je nutné zjednotiť ceny zdravotných úkonov tak, aby ich cena bola na celom území nášho štátu rovnaká. Je nutné stanoviť paušálnu cenu celej liečby každej choroby: od vyšetrení cez diagnózu a potrebné liečebné materiály a služby, vrátane prípadného pobytu v nemocnici.

Bez takéhoto zjednotenia cien nie je možné, aby poisťovne, či už štátne alebo súkromné, dokázali adekvátne ohodnotiť situáciu: či sa jedná o pokus o podvod, alebo skutočnú liečbu.

Okrem týchto foriem poistenia musí štát poskytovať ľudu aj iniciatívu mať deti, pretože existencia každého národa a s ním aj každého národného štátu, stojí a padá na potomstve, na udržateľnej populácii. A existencia takéhoto potomstva, stojí a padá na iniciatíve jednotlivcov budovať rodinu.

Súčasný stav demografie štátu je žalostný a aby sa ho podarilo zvrátiť, je nutné dať mladým ľuďom iniciatívu a potrebnú oporu aj od štátu. Pretože kde ľud vymrie, štát vymiera s ním.

Jestvovať má preto jediný štátny príspevok pre rodiny a má byť paušálne vo výške 80% z priemernej mzdy v krajine. Tento príspevok sa vypláca pre prvé 2 deti, vždy počas prvých 3 rokov ich života.

Následne majú rodičia dostávať príspevok v paušálnej výške 20% z priemernej mzdy až do dovŕšenia 16 roku života, za každé dieťa. V prípade ďalších detí, už rodičom nebudú poskytované žiadne príspevky.

Ak to rodičia uprednostnia, majú možnosť sa na prvých 16 rokov života každého dieťaťa nechať oslobodiť od dane z príjmu. V takom prípade však nemajú nárok na hore uvedené príspevky.

Polovica príspevku je vždy poskytovaná posledným zamestnávateľom rodiča, ktorý ostáva s deťmi doma, a polovica príspevku štátom. Ak sa zamestnávatelia rozhodnú

vyplácať príspevok v plnej sume, štát im poskytuje po obdobie trvania vyplácania takýchto príspevkov daňovú úľavu vo forme zníženia dane z príjmov z 30% na 15%. Ak úplne odmietnu platiť príspevok a štát bude nútený prebrať úplné náklady, musia zaplatiť za každého takéhoto zamestnanca mesačný poplatok 1000 eur.

To isté pravidlo platí aj ak bola žena prepustená počas tehotenstva, či už si bol tehotenstva zamestnávateľ vedomý, alebo nie. V prípade, že rodič ešte plnohodnotne nevstúpil na pracovný trh, platí bez okolkov celý príspevok štát.

Každému páru, ktorý sa rozhodne vychovávať svoje dieťa v spoločnej domácnosti, môže byť na žiadosť poskytnutá aj štátna pôžička na kúpu bývania, pričom splácaná má byť vo forme mesačnej platby vymeranej na finančné schopnosti daného páru.

Podľa toho sa môže líšiť aj doba splácania, pričom po splatení pôžičky prechádza bývanie do plného vlastníctva danej rodiny. Táto pôžička môže dosiahnuť výšku trhovej ceny daného bývania.

Veľkosť a druh bývania sú závislé od budúcej schopnosti páru takto nadobudnutú domácnosť aj spravovať bez potreby ďalšieho zadlžovania.

Pôžička je úplne bez úrokov, nakoľko jej účelom je pomôcť a nie zotročiť, odhliadnuc od tak či tak odmietavého postoja našej ideológie k šafáreniu s úrokmi, na ktorom sa štát nemá prečo podieľať.

Pôžička na bývanie, príspevok na deti, respektíve oslobodenie od dane z príjmu, sú prídavky obmedzené výlučne na populáciu občanov. Asimili a hostia nemajú na tieto príspevky nárok.

Zdravie

Kvalitná zdravotná starostlivosť je jedným z imperatívov modernej doby. Pre nás musí byť zdravý človek o to dôležitejším, nakoľko tvorí najdôležitejšiu komoditu akou naša krajina disponuje.

Preto musí prevencia vo forme osvety a podpory fyzickej aktivity a zdravého stravovania stáť na popredí všetkých snáh o zvyšovanie zdravia populácie.

Ak však predsa jednotlivci ochorejú musí byť k dispozícii kvalitná starostlivosť. To si vyžaduje zbavenie výrobcov liečiv ich monopolného postavenia, vo forme patentov na následne predražované lieky. Obzvlášť pri liekoch, ktoré rozhodujú nad životom a smrťou jednotlivca nesmú patentové práva firiem brániť dostupnosti liečiva.

Sieť nemocníc štátneho charakteru musí byť zredukovaná na tie najpotrebnejšie. Pre celé územie Slovenska nepotrebujeme viac ako 37 rozsiahlych nemocníc poskytujúcich plnú mieru zdravotnej starostlivosti vrátane špecializovaných pracovísk.

Tieto nemocnice nesmú byť viazané slobodným trhom, aby bola v krajine zabezpečená za každých okolností určitá minimálna úroveň zdravotnej starostlivosti pre každého.

Likvidácia zdravotných kartelov vo forme zmlúv medzi lekármi a poisťovňami je nutné zrušiť a lekári majú byť subjektom výberu pacientami, nie poisťovní. Každý pacient má mať možnosť ísť za každých okolností tomu lekárovi, ktorému dôveruje a s ktorým je spokojný.

Všeobecní lekári nesmú požadovať dodatočné platby k lekárskym úkonom. Všetky musia fakturovať poisťovni pacienta a tá je povinná ich zaplatiť, ak nejestvuje podozrenie z podvodu.

Všeobecní lekári prijímajú pacientov na základe vopred dohodnutého termínu a sú povinní pacienta v danom termíne prijať. Ak nie, môže pacient žiadať náhradu možnej vzniknutej škody.

To isté platí aj pre lekárov so špecializáciou, ktorí nepracujú v nemocničných zariadeniach.

Výnimku tvoria lekári, pracujúci v Poliklinikách. Každá obec, ktorej počet obyvateľov presahuje 15.000 musí mať polikliniku. Poliklinika je prvým miestom, kam sa musí pacient v prípade úrazu, či akútneho zhoršenia zdravotného stavu ohlásiť.

Bezpodmienečne musí byť na poliklinike vyšetrený a v prípade potreby po počiatočnej diagnóze prevezený do príslušne vybavenej nemocnice.

Tieto stanoviská majú vykonať prvotnú diagnózu pacienta a vykonať základné vyšetrenia. Ich úlohou je prijímať pacientov, ktorým sa zdravotný stav zmenil príliš rapídne na to, aby bolo rozumné si dohadovať termín s príslušným lekárom.

Každá liečba, počas celého procesu, od prvotnej diagnózy, až po rehabilitácie a ďalšie úkony, musí mať zjednotenú celkovú cenu.

Až po ukončení liečby pacienta je možné žiadať od poisťovne vyplatenie nákladov.

Ceny liečiv, ktoré sú na predpis a teda súčasťou liečebného procesu, sú súčasťou tejto sumy. Lekáreň ich zaplatenie od pacienta nesmie vyžadovať. Ich vyplatenie musí riešiť s poisťovňou pacienta.

Všetky liečivá, ktoré je možné získať bez predpisu, nie sú považované za súčasť liečby a teda nie sú preplácané, čiže pacienti ich platia z vlastného vrecka.

Sieť lekární musí byť dostupná na území celej krajiny. Liečivá tu predávané, smú byť predávané len konečnému užívateľovi. Akýkoľvek vývoz liečiv z územia našej krajiny je zakázaný a prísne trestaný.

V lekárňach musia byť dostupné všetky potrebné druhy liečiv, ktoré sú súčasťou liečebných procesov a teda na predpis. Nie je prípustné, aby lekárne nemali dostatok liečiv.

Ak sa prostredníctvom náhodných a nepravidelných kontrol zistí porušenie tohto pravidla viac ako dvakrát v priebehu 4 rokov, lekáreň musí svoju činnosť ukončiť.

Školské vzdelanie

Školský systém musí byť duálneho charakteru, pričom vznikajú rodičom detí tri možnosti zaradenia svojho dieťaťa. Buď pôjde dieťa od štátnej vzdelávacej inštitúcie, alebo pôjde do inštitúcie súkromnej.

A treťou možnosťou, stojacou vlastne mimo systém, je absolvovanie pravidelných rozdielových skúšok na štátnej škole, s tým že dieťa nebude navštevovať priestory školy, ale zodpovednosť za jeho vzdelanie je v rukách rodičov. Nesmú byť určované žiadne obmedzujúce kritériá pre rodičov vyučujúcich deti doma. Musia zodpovedať svojimi výsledkami štandardu štátnych škôl, preto sú pravidelne preskúšavané.

Povinné vzdelávanie každého dieťaťa sa má začať absolvovaním predškolského vzdelania, pokračovať základným vzdelaním a ukončené má byť odborným vzdelaním.

Súkromné školské vzdelávanie je z nasledujúcich podmienok vyňaté, a hodnotené na základe výsledkov žiakov v záverečnom testovaní. Pokiaľ sú výsledky v poriadku je jedno akým spôsobom daný subjekt vyučuje.

Vyučovacím a výchovným jazykom všetkých verejných škôl má byť výlučne dominantný jazyk štátotvornej väčšiny národa. Je neprípustné, aby verejné školstvo vyučovalo v akomkoľvek inom primárnom jazyku.

Školský rok sa má začínať vždy v 1. pracovný deň roka. Prázdniny majú byť nastavené nie podľa sviatkov, ale jeden

pracovný týždeň (5 dní), každého štvrť roka. Udeľovanie ďalšieho voľna má byť plne v rukách riaditeľov jednotlivých škôl.

Úlohou povinného vzdelávania, je v prvom rade vybudovanie základnej schopnosti samostatne myslieť.

V druhom rade má povinné vzdelanie za úlohu vybaviť budúcu generáciu odbornými zručnosťami, aby nemala problém sa uplatniť na pracovnom trhu a základnými znalosťami fungovania spoločnosti a štátu. V treťom rade má byť budúca generácia po absolvovaní povinného školského vzdelania fyzicky zdatná.

Školský rok predškolského vzdelávania je rozdelený na týždenné plány, počas ktorých sprostredkúvajú učitelia deťom základné vnímanie sveta a sú pripravované na nadobúdanie praktických a teoretických zručností.

Do škôlky je každé dieťa uvedené vo veku 3 rokov a opúšťa ju vo veku 6 rokov. Ukončovaná je skúškou spôsobilosti pre školskú dochádzku.

Sieť škôlok má byť v krajine vybudovaná tak, aby každá obec nad 5.000 obyvateľov mala svoju škôlku o dostačujúcej kapacite, aby mohla pojať aj deti z lokalít, ktoré túto veľkosť nedosahujú.

V predškolskom vzdelávaní sú deti učené v prvom rade bezpodmienečnej disciplíne a poslušnosti nadriadenej autorite. Úlohou učiteľa je však nielen pozícia autority, ale prvorado koordinácia a určovanie aktivít, ktoré naučia deti

spoznávať autority a vodcov medzi sebou, ako aj rešpektovať autoritu učiteľov a rodičov.

Výkon aktivít a učenia sa je ponechaný vo veľkej časti samotným deťom. Sú rozdelené do menších skupín, v ktorých sa má vyprofilovať autorita jedného z nich nad ostatnými. Učiteľ je neviditeľným dozorom, ale aj pomocnou rukou pri ťažkostiach.

Zasahuje do práce skupiniek len, ak hrozí, že sa v skupinách utvára diktátorské správanie, alebo konštruktívna rivalita medzi skupinami degeneruje k deštrukcii.

Hlavným účelom škôlok má aj byť prvotné určenie problematických oblastí, slabostí, na ktorých likvidáciu sa bude musieť školstvo sústrediť popri rozvoji individuálnych talentov.

Škôlka má byť predohrou pre školu a neskorší život. Má byť akousi generálnou skúškou spôsobilosti dieťaťa niesť zodpovednosť za vlastné konanie a za konanie svojho okolia.

Do základnej školy dieťa nastupuje dovŕšením 6 roka života, po absolvovaní skúšky spôsobilosti pre školskú dochádzku. Dĺžka trvania vzdelávania na základnej škole má byť 9 rokov.

Sieť základných škôl je vybudovaná tak, aby každá obec nad 10.000 obyvateľov mala kapacitne dostačujúcu školu. Maximálny počet žiakov v jednej triede školy má byť 16 osôb, minimálny počet má byť 6 osôb.

Po absolvovaní základnej školy, vo veku 14 rokov má mať mladý človek základný prehľad o možnostiach, aké ponúka svet vzdelania a znalostí, ako aj dobrú fyzickú a duševnú

kondíciu. Taktiež má mať utvorený pozitívny vzťah k svojim spolužiakom, z tried sa v priebehu týchto 9 rokov majú stať zohraté skupiny nachádzajúce sa vo vzájomnej konštruktívnej rivalite. Tieto aspekty sú ohodnotené počas záverečných skúšok a po úspešnom absolvovaní získavajú žiaci osvedčenie o zrelosti.

Základné školy majú za úlohu pokračovať v rozvíjaní porozumenia a poslušnosti autorite, začatej počas predškolského vzdelania. Namiesto postupnej profilácie autority v skupine žiakov, si v základnej škole triedy každoročne určujú svojich vodcov.

Ich úlohou je koordinovať komunikáciu medzi triedou a učiteľmi, starostlivosť o prítomnosť spolužiakov na vyučovaní a nesú prvoradú zodpovednosť za prospech seba aj svojich spolužiakov. Účelom toho je vytvorenie skupinového cítenia v triedach a konštruktívnej rivality medzi triedami.

V základnom školstve má byť okrem súdržnosti v triede utváraná aj schopnosť spytovať autoritu učiteľa a vyhľadávať a spracovávať informácie. Úlohou učiteľov ostáva tak naďalej v prvom rade koordinácia aktivít triedy, ako aj preskúšavanie získaných znalostí. Taktiež majú fungovať ako doplňujúca autorita pri samovzdelávacej činnosti žiakov.

Školský rok je rozdelený v základných školách na letnú a zimnú časť. Počas zimnej časti sa triedy venujú v prvom rade teoretickému vyučovaniu a rozširovaniu znalostí z humanitných a prírodných vied. Zimná časť má trvať vždy od 1. septembra do 28./29. februára. Fyzické zdokonaľovanie je zimnej časti druhoradou aktivitou.

V letnej časti sa priority prehadzujú. Prioritnou je fyzická aktivita a zdokonaľovanie telesnej zdatnosti žiakov. Táto časť má svoje trvanie od 1. marca do 31. augusta.

Po úspešnom absolvovaní záverečnej skúšky zrelosti si môže žiak vyberať medzi rôznymi odbornými strednými školami, ktoré pokrývajú celé spektrum základných povolaní a remesiel.

Odborných škôl je len toľko, koľko je uznaných odborov. Tie sú zodpovedajúco materiálne, kapacitne a personálne vybavené. Súčasťou sú aj internátne priestory pre študentov.

Po absolvovaní 4 rokov výučby na niektorej z týchto škôl má byť žiak schopný nastúpiť na pracovný trh a vykonávať zárobkovú činnosť. V rukách drží maturitu a výučný list. Maturitu získava teoretickými skúškami znalostí a výučný list praktickou schopnostnou skúškou.

Maturita mu umožňuje nastúpiť do ďalšieho stupňa vzdelávania. Povinné vzdelávanie sa však v tomto bode končí. Mladý človek je považovaný za spôsobilého na život a stáva sa trestnoprávne zodpovedným za svoje konanie.

Stredné odborné školstvo je orientované na individuálne potreby študijného oboru, ktorý jednotlivé školy ponúkajú. Spoločným znakom má byť budovanie definitívne samostatného myslenia a schopnosti kriticky vnímať svet okolo seba a spytovať autority, budovať vlastné vnímanie sveta a súvislostí v ňom.

Týmto sa končí povinné vzdelávanie a nastupuje Dobrovoľné vzdelanie. Dobrovoľné vzdelanie je nadstavbovým vzdelaním

k povinnému. Nik nie je povinný ho absolvovať, avšak má byť otvorené každému záujemcovi o dodatočné prehlbujúce a zdokonaľujúce vzdelanie.

Úlohou tejto vzdelávacej úrovne je budovanie odbornej elity krajiny. To znamená, že absolventi tohto vzdelania majú mať odomknutý potenciál sa stať úradníckou, vedeckou (humanitné aj prírodné vedy), remeselnou a učiteľskou elitou.

Vysoká škola je nadstavbou odborného školstva, pomocou ktorej môže študent prehĺbiť znalosť svojho odboru popri naberaní praktických pracovných skúseností.

Vysokých škôl je rovnaký počet ako stredných škôl. Súčasťou sú aj internátne priestory pre študentov. Tu absolvuje 4 roky štúdia, po ktorých ho možno považovať za hodnotného odborníka spôsobilého aj poskytovať výučbu daného odboru. Ukončením tohto štúdia získava titul Majstra.

Univerzita značí 8 rokov štúdia, počas ktorých nadobúda študent praktické i teoretické znalosti v rôznych oblastiach spoločenskej, či prírodnej vedy. Súčasťou univerzít sú aj internátne priestory pre študentov a výskumné strediská.

Na konci tohto štúdia získava titul magister a stáva sa súčasťou intelektuálnej elity krajiny, zodpovednej za výskum a veľkú časť vzdelávania.

Počet univerzít v krajine je obmedzený na 6 materiálne a personálne plne vybavených lokalít, pričom ich výber má byť vykonaný prvorado na základe historickej tradície univerzitnej lokality.

Úlohou univerzít a univerzitného vzdelania, je vytváranie duchovnej elity krajiny. Univerzity sa teda nemajú venovať indoktrinácii študentov, ale rozvoju ich kritického myslenia a schopností analyzovať a riešiť komplexné problémy.

Obyvateľstvu nášho štátu nesmie byť zamedzený prístup k súkromnému vzdelávaniu. V konečnom dôsledku sú to rodičia, ktorí majú prvoradý nárok určovať kde a ako bude ich dieťa vzdelávané.

Pre súkromné vzdelávanie však platí, že závisí od jednotlivých škôl dobrovoľného vzdelania a jednotlivých zamestnávateľov v krajine, či uznajú certifikáty získané v súkromných školách.

Štát do vzdelávania v súkromnom sektore nebude nijako zasahovať, s výnimkou náhodných kontrol kvality a obsahu výučby, pričom ako štandard poslúži kvalita a obsah výučby na verejných školách.

Takisto majú všetci rodičia mať aj možnosť domácej výučby pre svoje dieťa. Musia mať zákonne dané možnosti, aby mohli svoje dieťa vzdelávať výlučne oni, alebo prostredníctvom súkromných učiteľov. Tieto deti však musia absolvovať všetky schopnostné skúšky spojené s povinným školstvom.

Peniaze

Mena štátu má byť plne v jeho rukách, so všetkými jej aspektami. Má ísť o vnútorne stabilnú menu, to znamená že na ňu nebudú môcť vplývať výkyvy búrz. To znamená, že jej distribúciu a prítomnosť v peňažnom obehu kontroluje ústredná banka, plne závislá od výkonnej moci v štáte.

Táto mena má byť verná účelu peňazí. Má byť nástrojom uľahčujúcim výmenu tovarov a služieb, nie komoditou, s ktorou možno samostatne obchodovať.

Narozdiel od variabilných mien, vládnucich dnešnému svetu, nemá podliehať úrokovému hospodárstvu a to spoločne s jej vydávaním štátom a kontrolou obeživa, či virtuálneho alebo fyzického, má zabezpečiť obmedzenie, až vylúčenie nekontrolovanej a neudržateľnej inflácie ohrozujúcej živobytie ľudu ako takého.

Preto je potrebné vytvoriť na základe dôkladného prieskumu trhu základných tovarov a služieb stabilnú menu, ktorá vo svojom množstve a v určených cenách tovarov a služieb bude reflektovať skutočne vytvorené duchovné i fyzické hodnoty.

Toto však bude znamenať umiestnenie jej tvorby a distribúcie do rúk vlastného bankového domu, ktorého jedinou zodpovednosťou bude udržiavať túto menu zodpovedajúco trhu, aby ceny zbytočne nekolísali

Tento bankový dom je v rukách zastupiteľstva pre financie. Úlohou ústrednej banky je zber a analýza všetkých dostupných hospodárskych dát o všetkých tovaroch a

službách; produkovaných a poskytovaných v krajine, ktorých zisky idú do domácich rúk.

Účelom tohto zberu dát je určenie vnútornej ceny nezávislej meny a uvedenia do obehu len takého množstva tejto meny, aby bola reflektovaná reálna práca krajiny.

Spolu s novou menou sa musí zmeniť aj celý bankový systém, ktorý pracuje s variabilnými menami. Ten je potrebné prísne zregulovať a rozbiť monopolné správanie finančných domov.

Každá banka žije z niekoľkých druhov príjmov, pričom najväčšiu časť zvyknú tvoriť poplatky za bankové služby a úroky s pôžičiek, ako aj špekulácia s peniazmi klientov na burzách.

Bankové poplatky je potrebné regulovať tak, aby boli zredukované na absolútne nevyhnutné minimum. Dnes sú bankové poplatky mnohokrát nezanedbateľnej výšky a stále sa zvyšujú, respektíve pridávajú nové.

Preto je nutné, aby štát banky priškripol a postavil ich v záujme a v mene ľudu pred voľbu, či poskytnú prijateľnejšie podmienky pre spotrebiteľov, alebo štát prijme tvrdšie kompenzujúce opatrenia.

Kompenzujúcimi opatreniami môžu byť napríklad povinne určené minimálne úroky na sporenia vo výške 2%, pričom sa táto spodná hranica bude zvyšovať zodpovedajúco k lepšiacim sa podmienkam v krajine a nesmie klesať.

Iným tvrdým opatrením môže byť zákaz požadovania úrokov na poskytnuté pôžičky, úvery a hypotéky akéhokoľvek druhu,

ako aj regulácia požadovaného poplatku za vybavenie na maximálnu výšku 20% z celkovej bankou poskytnutej sumy.

Požičiavanie peňazí bude taktiež nutné obmedziť na bankové domy a nebankové organizácie musia byť zakázané a akékoľvek im prislúchajúce dlhy sú automaticky anulované.

Dane

Daň z príjmu je snáď najdôležitejším zdrojom príjmov štátu. Cez ňu má získavať najväčší podiel finančných zdrojov na fungovanie všetkých štátnych programov a služieb občanom.

Táto daň má byť rovnaká pre všetky subjekty štátu, to jest firmy a jednotlivcov bez rozdielu. Má byť zároveň jedinou závažnou priamou daňou vyrubovanou na subjektoch štátu. Má byť vo výške 30% z každého pravidelného príjmu daného subjektu.

Daň z predaja (DP) je daňou za každý zakúpený produkt v krajine. DP je dôležitou zbraňou štátu na podporu, alebo obmedzovanie domácich, či zahraničných producentov.

Nakoľko domáce hospodárstvo stojí v hlavnom záujme nášho štátu považujeme za nutné rozdeliť DP na tri kategórie a to podľa pôvodu použitých surovín a miesta výroby daného produktu, či služby.

Prvou kategóriou majú byť produkty dovezené na Slovensko z tretích krajín, ktoré neboli na Slovensku ani vyrobené a ani použité suroviny nie sú slovenského pôvodu. Tým sú myslené vyslovene dovozné produkty, ale aj produkty zo surovín ktoré súhrnne nepochádzajú aspoň zo 60% zo Slovenska a zároveň produkcia týchto výrobkov neprebehla aspoň zo 60% výrobného procesu na Slovensku. Pri týchto produktoch má byť uplatnená DP vo výške 20% z ceny produktu.

Druhou kategóriou majú byť produkty, ktoré spĺňajú len časť kritérií, to jest buď ich výroba, alebo suroviny pochádzajú z

min. 60% zo Slovenska. Tu sa má uplatniť polovičná DP, 10% z ceny produktu.

Treťou a najdôležitejšou kategóriou sú produkty, ktorých výrobný proces ako aj použité suroviny spĺňajú 60% hranicu pôvodu zo Slovenska. Najdôležitejšou sú preto, lebo sa pri týchto produktoch nemá uplatňovať žiadna DP.

Daň z predaja sa má automaticky účtovať pri cene každého tovaru, či služby pričom má byť raz mesačne stiahnutá a presunutá do rozpočtu štátu. Takým spôsobom sa zabráni špekuláciám ako ich umožňuje súčasný systém DPH.

Nakoľko žijeme v špecifickom bankovom prostredí, kde je povolená úžera vo forme pôžičiek za úroky, či sporenia s úrokom, ako aj špekulácie na virtuálnom trhu, kde peniaze fungujú ako komodita a nie ako to čím majú byť, výmenným prostriedkom uľahčujúcim obchodovanie s tovarmi a službami, nedokážeme tento systém len tak zmeniť.

Čo však dokážeme, je vyťažiť z neho a využiť ho proti nemu samotnému. V spolupráci z ďalšími opatreniami považujeme za nutné uvaliť na toto kriminálne a predsa legálne hospodárske odvetvie, ktoré stálo daňových poplatníkov neraz už nemalý peniaz, rozsiahlu daň vo výške 50% z akéhokoľvek zisku z takejto činnosti.

Ak niekto požičiava na úrok, či sa podieľa na špekulatívnych operáciách na finančnom trhu, má byť na každú jednotku zisku v ktorejkoľvek svetovej mene, uvalená daň 50% percent. V prípade straty má byť špekulant potrestaný rovnako pokutou v rovnakej výške, čiže 50% na každú jednotku straty.

Toto má slúžiť ideologickému a morálnemu požiadavku odstrašenia, alebo aspoň zneatraktívnenia takejto činnosti, ktorá vždy niekde niekoho, stojí strechu nad hlavou, či chlieb do úst.

Na každú neresť má byť uvalená nová daň z neresti. Ako neresť definujeme akúkoľvek aktivitu súvisiacu s konzumáciou, či holdovaním návykovým aktivitám, ktoré vedecky preukázateľne neprinášajú jednotlivcovi pozitíva, ale pod čiarou môžu mať silno negatívny vplyv na fyzické, či duševné zdravie jednotlivca.

Táto daň je uvalená na užívateľa, ako aj producentov a distribútorov takýchto produktov na Slovensku. Tá má byť umiestnená vo výške 30% z celkovej ceny produktu vrátane DP, pre konzumenta pri každej kúpe takéhoto produktu a vo výške 30% z ceny bez DP takéhoto produktu pre výrobcov a distribútorov.

Nezastávame moralizujúci postoj voči nerestným látkam. Naopak títo ľudia, nakoľko predstavujú zvýšené riziko, majú získať vďaka takto získaným finančným zdrojom adekvátne lekárske možnosti, ako sa zbaviť svojich nerestí.

Pod nerešťami rozumieme konzumáciu každej drogy, aj tých, ktoré sú v súčasnosti nelegálne.

Okrem tu uvedených daní, žiadne ďalšie dane nesmú zaťažovať podnikavosť národa a jeho príjmy.

Neresti

Štát svojich občanov nesmie chovať v bavlnke ako nesvojprávne deti, pretože tak len vytvorí ešte väčšiu závislosť ľudu na štáte, namiesto vedomia, že štát a jeho aparát sú nástrojom pre slobodu ľudu a nie jeho útlak, či zbytočnú kontrolu. Na jednej strane musí štát vykonávať všetko preto, aby udržal zdravý ľud po duchovnej i telesnej stránke, avšak niekedy sú zákazy väčším problémom ako pomocou.

Zákazy drog mali dodnes za následok len a len ešte viac predávkovaní, nečistých a extrémne škodlivých drog, ktoré svojich užívateľov robia ešte závislejšími a ešte rýchlejšie ich zabíjajú. Vojnu proti drogám nemožno vyhrať zákazmi a postihmi pre užívateľov. Naopak takto túto vojnu štát neodvratne prehráva.

Štát svojmu občanovi neupiera právo na slobodné rozhodovanie. Preto drogy počnúc alkoholom a tabakom končiac heroínom majú byť legálne dostupné.

Dostupnosť má byť obmedzená na špecializované obchody pod trvalým a prísnym dohľadom štátnych orgánov. Štát zaručuje čistotu a kvalitu poskytovaných látok.

Zároveň tržby z predaja týchto látok majú financovať boj proti týmto látkam prostredníctvom prevencie, výskumu ich účinkov, nachádzaniu efektívnych spôsobov liečby a zosilnenému boju proti nelegálnemu obchodu s nimi, alebo ich lacnými a mnohokrát smrteľnejšími imitátmi.

Legalizácia drog, im vezme nebezpečné čaro zakázanosti. To je prvý krok k otvoreniu mysle ľudí pre pravdivé a neskreslené informácie o týchto látkach; ich reálnych účinkoch a nebezpečenstvách. Zákonná regulácia zabezpečí v druhom kroku čistotu a bezpečnosť tovaru pre užívateľov, ako aj kvalitu tohto tovaru za vysokú, ale nie likvidačnú cenu.

Zákazy nič nerešia a naopak legalizácia a regulácia zabezpečia na jednej strane ďalšie príjmy pre štátnu pokladnicu; na druhej strane sa stratí negatívne stigma a právne postihy spojené s užívaním takýchto látok, ktoré prispieva k neochote závislých, vyhľadávať pomoc a liečbu.

Kto si chce ničiť život omamnými látkami má mať tú možnosť. Nelegálne obchodovanie, produkcia a užívanie nelegálne získaných látok však treba ešte prísnejšie prenasledovať a trestať všetky články reťaze takéhoto obchodu s rovnakou prísnosťou.

Legalizácia neznamená automaticky anarchický stav, v ktorom môže ktokoľvek produkovať akékoľvek látky a tieto predávať, alebo užívať.

Súčasný stav, v ktorom sú určité druhy drog bežne dostupné v potravinárstvach, či supermarketoch, je súčasťou problému s alkoholizmom mladistvých, s ktorým sa stretá naša spoločnosť.

Preto považujeme za potrebné, aby bol predaj legálnych drog sústredený pod prísnou kontrolou kvality a cien štátnymi orgánmi. Na to musí ich predaj byť sústredený do siete špecializovaných obchodov.

Kto chce takýto obchod otvoriť, musí spĺňať prísne stanovené bezpečnostné, hygienické a kvalitatívne kritériá. Na základe splnenia kritérií získava za poplatok licenciu na predaj, ktorú je nutné obnovovať každé 2 roky.

Kto chce produkovať a distribuovať drogy akéhokoľvek druhu taktiež musí najprv získať po splnení prísnych kritérií licenciu na produkciu a distribúciu taktiež za poplatok a obnovovanú každé 2 roky.

Obe inštancie podliehajú náhodným a neohláseným kontrolám príslušných úradov.

Z tržieb komerčných priestorov špecializovaných na konzum drog (všetky podniky s licenciou na podávanie niektorých, alebo viacerých druhov drog platiacim zákazníkom) a sčasti aj z tržieb prvotného štátneho predaja, musí byť vybudovaná sieť liečebných stredísk pre užívateľov, ktorí sa rozhodnú skoncovať so svojou závislosťou.

Tieto liečebné strediská majú za úlohu navrátiť závislých opäť do normálneho života. Zároveň vytvárajú pre obchodné siete databázu osôb, ktorým je predaj ďalších drog zakázaný.

Táto databáza sa priebežne aktualizuje a zákaz predaja vyprcháva po určitom časovom limite, po ktorom je osoba vymazávaná z tohto registra.

Predajca je vždy povinný kontrolovať identitu kupujúceho podľa občianskeho preukazu a tejto databázy. Za neuposlúchnutie hrozí odobratie licencie a trest väzením za podkopávanie verejného zdravia.

Cirkvi

Ako pri každej súkromnej inštitúcii, štát sa nesmie nijako podieľať na financovaní náboženských spolkov nech sú akokoľvek veľké. Tieto spolky sa musia financovať z darov svojich nasledovníkov a z hospodárenia s vlastným majetkom.

Štát sa k náboženským spolkom stavia ako k podnikateľským subjektom a podľa toho sú aj ony zdaňované.

Definitívne sa musia pretrhnúť akékoľvek materiálne putá medzi cirkvami a štátom, úplným zrušením financovania cirkví zo štátneho rozpočtu.

K tomu treba pridať zákaz budovania nových bohoslužobných miest akéhokoľvek vierovyznania, pričom údržba už jestvujúcich má byť povolená a v prípadoch, kedy ide o historicky významné miesto, prípadne aj spolufinancovaná zo štátneho rozpočtu.

Keď sa cirkvi chvália oddanosťou svojich veriacich, nech ich živí táto oddanosť prostredníctvom priamych finančných darov a nie štátny rozpočet, prostredníctvom ktorého sú financované všetkými aj také cirkvi, ktoré skupiny občanov financovať nechcú. Takisto je nutné vyňať vyučovanie viery zo školských osnov verejného školstva.

Médiá

Štát musí mať svoje mediálne kanály. Tými majú byť štátne médiá. Tie majú byť plne v rukách štátu. Dostávajú svoje peniaze zo štátneho rozpočtu a ich úlohou nie je ľud zabávať, ale ponúkať ľudu správy z diania v krajine.

A to rovnako tie zlé, ako aj tie dobré. Ich úlohou je propagovať domácu tvorbu a teda ponúkať ľudu hudbu a filmy od domácich umelcov. Taktiež majú ponúkať spektrum ponuky praktického charakteru.

Štátne médiá by nemali fungovať s reklamnými vsuvkami, práve naopak, mali by sa od súkromných médií odlišovať práve aj tým, že u nich chýbajú reklamy. A ľud si sám vyberie, čo chce počúvať a čo chce pozerať.

Ak je s činnosťou štátu spokojný, nebude mať dôvod vyhýbať sa sledovaniu jeho médií a programu, ktorý ponúknu. Ak bude nespokojný, ich klesajúca sledovanosť môže byť štátu prvým varovným prstom, že niečo nie je v poriadku s jeho činnosťou.

Úlohou štátnych médií je povznášať ducha a vzdelanostnú úroveň ľudu, ako aj jeho povedomie o sebe a svojom prínose pre celok.

Médiá, ktoré sú súkromného charakteru majú fungovať na súkromnom trhu. Ich regulácia má spočívať len v kontrole, či obsahy médií neporušujú zákony krajiny.

Inak sú súkromné médiá vo svojich obsahoch úplne slobodné. Na rozdiel od štátnych médií, ktoré musia byť súčasťou základných ponúk všetkých na území našej krajiny

operujúcich poskytovateľov mediálnych služieb; súkromné média majú byť závislé od zmlúv a dohôd s poskytovateľmi.

Záver

V tomto pamflete sme načrtli náš model štátu s názvom Slovenský Syndikát. Tento model je budovaný na ideologických základoch, ktoré ponúkajú jednotlivcom pamflety „Via Tertia – Nadčlovek“ a „Via Tertia - Syndikát“.

Tento model si nenárokuje úplnosť ani dokonalosť, avšak objasňuje spôsob akým majú byť štrukturované niektoré dôležité súčasti štátneho zriadenia.

Čitateľ sám vidí, že mnohé ostáva nezodpovedané. Preto je tento text obmedzený na dĺžku kratučkého pamfletu. Nedá sa každá otázka zodpovedať a tie ktoré neboli zodpovedané, tam treba prizvať pri budovaní štátu na pomoc aj ostatné ideologické pamflety toho istého razenia.

Dodatočne je nutné prizvať aj znalosti odborníkov v ľude, aby bol konečný štát budovaný čo najlepším spôsobom. Nech však čitateľ sám rozhodne, či je tento náčrt pre neho dostatočne presvedčivý, aby opustil etablované ideologické smery týkajúce sa človeka, štátu a spoločnosti.

Toho, kto sa tak rozhodne srdečne zdravíme: Krv je zákon! A všetci ostatní nech kráčajú ďalej svojimi cestami do slepých uličiek, kam podľa nás všetky vedú.